

VIKTOR STESKA:

SLIKAR JULIJ QUAGLIO.

Po solnčnem zahodu zablišči se večernica na nebeškem svodu. Kdo je ne pozna? Ko pa izgine večerna zarja, ko leže temni mrak na tiho zemljo, se prikaže neštivilno zvezdic. Kdo bi mogel vedeti vsa njihova imena? —

pa radi pozabljamo ali se celo njih moči niti 'ne zavedamo, prav zato ne, ker so v velikem številu blestečih zvezd, in si jih naše slabe zmožnosti ne morejo vseh zapomniti, še manj pa jih po zaslugi presoditi.

NOTRANJŠČINA LJUBLJANSKE STOLNICE.

FOTOG. J. KOTAR, LJUBLJANA

Prav takó se godi na znanstvenem in umetniškem nebu. Tiste može, ki so prvi pričeli kako večje delo, ki so pokazali drugim pot do večje popolnosti, vsi slavimo in se jih spominjamo s hvaležnim srcem; na druge, ki so pozneje delovali, ki so samo na sebi morda izvajali popolnejša dela,

Z Julijem Quaglio je taka! Ko bi bil živel dvesto let prej, ko bi deloval v Rimu ali v Firenci, bi ga vsi kovali v zvezde; a ker se je trudil ob času, ko se je bilo slikarstvo že izredno razvilo, ko so si slikarji v Italiji že težko služili kruha — ker je krasil cerkve po manj znanih mestih,